

Arrest

**nr. 75 474 van 20 februari 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. NEERINCKX loco advocaat S. BUYSSE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij vraagt haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij op basis van statistieken uit het gerechtelijk jaar 2009-2010 en op basis van de cijfers meegedeeld door staatssecretaris Wathélet in antwoord op een parlementaire vraag van 15 oktober 2009 constateert *“dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoekende partij meent recht te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoekt derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 22 augustus 1983 in Khasavyurt (Dagestan), waar u ook woonde.

In 2007 trouwde u officieel met U. E. (...) (OV 6.764.373). In mei 2010 werd een winkel in Khasavyurt waar alcohol verkocht werd beschoten. Op 1 juni 2010 werd uw man aangehouden. Drie dagen later kwam hij vrij. Later dook uw echtgenoot onder bij verschillende familieleden. Na de eerste convocatie die uw man kreeg, verbleef u dikwijls bij uw ouders. Na de vlucht van uw man kreeg u bijna wekelijks bezoek in uw ouderlijk huis van de OMON-diensten en van politieagenten.

Op 8 februari 2011 diende uw man een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 10 mei 2011 nam het Commissariaat-generaal ten aanzien van uw man de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 30 september 2011 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing.

Uiteindelijk verliet u Dagestan op 4 juli 2011. Uw schoonvader bracht u en uw kinderen naar Moskou. De volgende avond kwamen jullie aan in Moskou, waar jullie in een bus overnachtten. Op 6 juli 2011 overnachtten jullie bij een tante. Op 7 juli 2011 vlogen jullie 's ochtends vanuit Moskou naar Parijs. Daar ontmoette u een bevriend koppel, dat jullie naar Alençon bracht. Op 13 juli 2007 vertrokken jullie naar uw schoonbroer in België. De volgende dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw huwelijksakte, de geboorteakten van uw twee kinderen, uw internationaal paspoort, uw Russisch binnenlands paspoort, medische attesten en een beslissing van de medische commissie. Op 26 oktober 2011 diende u bijkomend kopieën van uw vliegtickets in. Op 14 november 2011 diende uw advocaat drie convocaties en een protocol in.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende, het gevolg waren van de problemen van uw man (CGVS, p. 7 en 11). In het kader van de asielaanvraag van uw man U. E. (...) (OV 6.764.373) nam het Commissariaat-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Daarom kan het Commissariaat-generaal ten aanzien van u evenmin besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan het Commissariaat-generaal de beslissing van uw man U. E. (...) (OV 6.764.373) nam, verwijst ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

“Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen heeft met de politie. Deze problemen ontstonden nadat u werd verdacht van een aanslag op een winkel.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Allereerst bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u niet duidelijk aangeven tot welke instantie de politieagenten die u aanhielden, precies behoorden (CGVS, p. 12-13). U wist evenmin in welke politieafdeling u precies in Khasavyurt vastgehouden werd, hoewel die zich vlakbij uw woonplaats bevond (CGVS, p. 13). U kende de naam van uw ondervrager niet (CGVS, p. 13 en 15). U weet ook niet tot welke instantie deze ondervrager behoorde (CGVS, p. 14), terwijl dit nochtans in de door u tijdens het gehoor op het CGVS voorgelegde convocatie staat. Verder wist u de naam niet van de neuropatholoog die u in de polikliniek onderzocht (CGVS, p. 14). U kende evenmin de naam van de wijkagent die verschillende keren naar u thuis kwam om te vragen om u vrijwillig bij de politie aan te melden (CGVS, p. 16). U kon ook niet vertellen wie u precies zocht of volgde na de huiszoeking, noch wie aan uw familie informatie over u vroeg (CGVS, p. 17-19). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk aangetast.

Daarenboven kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U legde weliswaar vier convocaties, een protocol van een huiszoeking en een medisch attest voor. De convocatie van 13 juli 2010 bevat echter geen hoofding met daarop de benaming en het adres van de uitreikende instantie en vermeldt niet in welke zaak u werd opgeroepen. Het strookje onderaan deze convocatie is daarenboven onvolledig ingevuld. Dit strookje moet echter ingevuld en teruggegeven worden aan de rechercheur (zoals valt af te lezen uit de door u voorgelegde convocatie) als bewijs dat de convocatie werd afgeleverd. Het is in casu eigenaardig dat het strookje niet werd afgescheurd. U kon bovendien amper de inhoud van de convocatie weergeven. Zo kon u niet vertellen wanneer en bij welke ondervrager u zich moest aanmelden (CGVS, p. 15-16), hoewel dit letterlijk in de convocatie vermeld wordt. Aangezien u met het voorleggen van deze convocatie wil aantonen dat de autoriteiten naar u op zoek zijn, is het merkwaardig dat u deze oproepingsbrief niet aan een nader onderzoek zou hebben onderworpen.

De drie op 3 mei 2011 ingediende convocaties zijn faxen die slechts een geringe bewijswaarde hebben. Hierbij is het opvallend dat de benaming en het adres van de uitreikende instantie ook hier (in de linkse bovenhoek) ontbreken. In deze convocaties staat ook niet vermeld in welke zaak u werd opgeroepen. Volgens de convocaties wordt u merkwaardig genoeg opgeroepen in de hoedanigheid van “getuige-verdachte”. Het is onduidelijk wat deze soort hoedanigheid inhoudt. Het protocol van de huiszoeking vermeldt enkel welke goederen gezocht en in beslag genomen werden. Het is opmerkelijk dat uw naam nergens in dit protocol vermeld wordt. Uit dit protocol blijkt niet naar aanleiding van welke zaak de huiszoeking plaats vond. Het protocol vermeldt evenmin of u van bepaalde feiten verdacht wordt. Ook over de inhoud van het protocol van de huiszoeking kon u opvallend genoeg bijzonder weinig vertellen. Zo wist u niet op welke datum, hoe laat en door wie de huiszoeking werd uitgevoerd (CGVS, p. 16-17). Deze informatie staat nochtans letterlijk in het protocol vermeld. Het door u voorgelegde proces-verbaal met daarin de conclusie van een medische commissie (document 6) dat u een dag voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal werd opgestuurd, betreft een fax, waarvan de bewijswaarde sowieso gering is. Dit attest vermeldt enkel uw fysieke letsels, maar zegt niets over de omstandigheden waaronder u deze zou hebben opgelopen. Dit document zegt dan ook niets over de problemen die u zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten. Bovendien vermeldt dit attest geen naam van een dokter. Het formulier waarop dit proces-verbaal is ingevuld, dateert daarenboven nog uit de periode van de Sovjetunie. Al deze elementen doen een ernstige twijfel over de authenticiteit en geloofwaardigheid van deze documenten ontstaan. Daar moet nog aan toegevoegd worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. U kon verder geen bewijs voorleggen van de aanval op de winkel, uw arrestatie, uw opsluiting en het uitreisverbod dat u ondertekende. U

slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een authentiek en geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts blijkt dat de periode tussen het ontstaan van uw problemen en uw vlucht naar Oekraïne opvallend lang was. Op 1 juni 2011 werd u door de politie aangehouden. U verklaarde dat u Dagestan uiteindelijk in november 2011 ontvlucht bent, nadat u enkele maanden bij familie leefde. U verklaarde dat u na de huiszoeking gevolgd werd, zodat u wel moest vluchten (CGVS, p. 17). De huiszoeking vond echter al eind juli 2011 plaats. U kon niet duidelijk maken waarom u dan pas in november 2011, vier maanden na de huiszoeking, uit Dagestan vluchtte. Het feit dat u uw vlucht zo lang uitstelde, doet ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Dagestan naar België. U verklaarde dat u eerst met de wagen naar Oekraïne bent gereisd. Na een verblijf van twee maanden in Melitopol vertrok u met de bus naar Duitsland. Daar stapte u over in een wagen die naar België reed (CGVS, p. 8-10). U kon hierbij niet zeggen wanneer u precies uit Dagestan vertrokken bent. U dacht dat u in november vertrok (CGVS, p. 8). Voorts kende u de familienaam van Vera, uw gastvrouw in Melitopol, niet (CGVS, p. 6). U wist ook niet wat haar adres was en in welke wijk of omgeving haar woning gelegen was (CGVS, p. 6 en 9). U beweerde dat u niet vaak buiten kwam (CGVS, p. 9). Aangezien u twee maanden lang bij Vera gewoond heeft, kan verwacht worden dat u hierover meer informatie zou kunnen geven. Daarnaast wist u niet hoe de chauffeur heette die u in zijn wagen de grens tussen Oekraïne en Polen overbracht (CGVS, p. 9). U kende evenmin de naam van de chauffeur van de autobus (CGVS, p. 10). U kon hoegenaamd niet vertellen langs welke plaatsen of steden u onderweg van Oekraïne naar België gereden bent (CGVS, p. 10). Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis. U was tijdens deze reis vanaf Oekraïne niet in het bezit van originele identiteitsdocumenten (CGVS, p. 6 en 8). U verklaarde dat u onderweg niet gecontroleerd werd (CGVS, p. 9-10). U zag ook geen douaneposten (CGVS, p. 10). U heeft bovendien met niemand afspraken gemaakt voor het geval iets zou foutlopen, hoewel u enkel kopieën van uw binnenlands paspoort mee had (CGVS, p. 8 en 10). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een voertuig of te voet te betreden, zonder gecontroleerd te worden aan de grens. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in een auto of te voet, zonder gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het afliep in 2009 en niet meer hernieuwd werd (CGVS, p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat u uw intern Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, vrijwillig achterliet bij uw gastvrouw Vera in Oekraïne (CGVS, p. 6). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u ook uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Ten slotte bleken verschillende verklaringen die u met betrekking tot uw reisweg aflegde op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u met de auto de grens tussen Oekraïne en Polen overstak (CGVS, p. 9, 10 en 18). Tijdens het interview bij DVZ had u nochtans beweerd dat u deze grens te voet overstak (DVZ, vraag 35). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u met de auto naar een bos ging, waarna u enkele kilometers te voet naar de bus moest wandelen (CGVS, p. 18-19). Dit had u voorheen tijdens uw gehoor op het CGVS echter niet vermeld. Daarnaast beweerde u tijdens het interview bij DVZ dat u eind januari in Duitsland aankwam, van waaruit u op 7 februari 2011 naar België vertrok (DVZ, vraag 35). Volgens deze verklaringen zou uw reis uit Oekraïne dus minstens een week geduurd hebben. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat de reis van Oekraïne naar België twee à drie dagen duurde (CGVS, p. 10 en 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat u bij DVZ

verkeerd begrepen werd (CGVS, p. 19). U ondertekende echter het aan u voorgelezen verslag van het interview bij DVZ. De vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen werden bijgevolg niet opgeheven. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Met betrekking tot de hersen- en geheugenproblemen die u aanhaalde (CGVS, p. 14, 15 en 18), dient te worden opgemerkt dat u hierover geen geloofwaardige medische attesten voorlegde. Zoals hierboven uiteengezet, kan immers ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit en bijgevolg de waarde van het door u voorgelegde proces-verbaal met daarin de conclusie van een medische consultcommissie, waarin melding wordt gemaakt van een door u opgelopen hersen- en schedeltrauma. Het is bovendien opvallend dat u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over eventuele hersen- en geheugenproblemen. Bijgevolg kan u niet aannemelijk maken dat de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden hieraan te wijten zouden zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (geboorteakte, rijbewijs en kopieën van enkele bladzijden uit uw binnenlands paspoort) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Wat betreft de kopieën van uw binnenlands paspoort is het bovendien bijzonder opvallend dat niet alle bladzijden gekopieerd werden. U stelde dat u enkel de bladzijden waar stempels opstonden, kopieerde (CGVS, p. 7). U verklaarde echter dat u vroeger een internationaal paspoort heeft gehad, dat tot 2009 geldig was (CGVS, p. 7). In dat geval zou echter een stempel van de afgifte van uw vorig internationaal paspoort in uw binnenlands paspoort moeten staan. De voor deze stempel voorziene bladzijde in uw binnenlands paspoort werd door u echter niet gekopieerd. Gevraagd naar een verklaring zei u dat u iemand vroeg om de belangrijkste bladzijden van uw binnenlandse paspoort te kopiëren (CGVS, p. 7). Deze verklaring is niet geloofwaardig, aangezien u voorheen duidelijk vermeldde dat de bladzijden in uw binnenlands paspoort waar stempels opstonden, door u gekopieerd werden. Met betrekking tot uw rijbewijs dient te worden opgemerkt dat dit op 7 juli 2010 werd uitgereikt. Eind mei 2010 zou u door de wegpolitie GAI zijn aangehouden (CGVS, p. 13). Daardoor is het bijzonder vreemd dat u zo snel na uw aanhouding door de wegpolitie een nieuw rijbewijs aanvraagt en krijgt. Dit ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg

van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ik in het kader van de asielaanvraag van uw broer E. E. (...) (O.V. 5.840.453) op 2 maart 2006 een beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen heb.”

Wat betreft uw persoonlijke problemen merkt het Commissariaat-generaal op dat deze voortvloeien uit de problemen van uw man. U verklaarde dat de OMON-diensten en agenten u bijna elke week lastigvielen in uw ouderlijk huis en op zoek waren naar uw man (CGVS, p. 9-10). Tevens zouden uw ouders nog vragen hebben gekregen van agenten in burger na uw vlucht naar België (CGVS, p. 11). Aangezien ik geen geloof hechtte aan de verklaringen die uw man in het kader van zijn asielaanvraag aflegde, kan ik ook geen geloof hechten aan de verklaringen die u aflegde met betrekking tot de problemen die u en uw ouders zouden hebben ondervonden na de vlucht van uw man en uzelf naar België en die het gevolg zijn van zijn problemen. U bleef trouwens opvallend vaag met betrekking tot deze bezoeken. Zo wist u niet of het altijd dezelfde mensen waren die langskwamen en hoeveel mensen er precies langs kwamen omdat u altijd in uw kamer bleef en nooit met hen praatte (CGVS, p. 10). Er kan nochtans worden verwacht dat u dit achteraf aan uw vader of uw broer, die wel met de OMON-medewerkers en/of met de agenten in burger praatte, zou hebben gevraagd (CGVS, p. 10). Verder legde u geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot de problemen die u en uw familieleden zouden ondervonden hebben na de vlucht van uw man en na uw eigen vlucht naar België (CGVS, p. 10). Daarom kan ik ten aanzien van u evenmin besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw huwelijksakte, de geboorteakten van uw twee kinderen, uw internationaal paspoort, uw Russisch binnenlands paspoort, drie medische attesten, een beslissing van de medische commissie, kopieën van uw vliegtickets, drie convocaties en een protocol) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw huwelijksakte, de geboorteakten van uw twee kinderen en uw Russisch binnenlands paspoort bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De kopieën van uw vliegtickets staven enkel uw reis, maar bewijzen niets over de door u aangehaalde problemen.

Uw internationaal paspoort bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden en over uw reisweg, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Het is bovendien opmerkelijk dat u dit internationaal paspoort nog op 10 mei 2011, dus enkele maanden na de vlucht van uw man naar België, verkreeg van de Russische autoriteiten (CGVS, p. 4). Het feit dat u nog na de vlucht van uw echtgenoot, wiens problemen de aanleiding voor de vlucht van uw gezin vormden, uw internationaal paspoort van de autoriteiten verkreeg, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u en uw man tegenover de autoriteiten zouden gekend hebben. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt bovendien dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mochten u en uw man in uw land van herkomst in de gaten worden gehouden (CGVS, p. 12), kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten.

De drie door u ingediende convocaties en het protocol werden eerder al door uw man in het kader van zijn asielaanvraag ingediend. Waar uw man zich tot faxen van deze documenten beperkte, diende u de originelen in (CGVS, p. 13). In de beslissing die het Commissariaat-generaal op 10 mei 2011 ten aanzien van uw man nam, werd de bewijskracht van deze documenten ernstig in twijfel getrokken. Deze twijfel ontstond niet enkel omdat uw man geen originelen voorlegde, maar ook omdat deze documenten ernstige vormgebreken kenden en omdat uw man slecht op de hoogte was van de inhoud van deze documenten. Het feit dat u in het kader van uw asielaanvraag de originele exemplaren van deze documenten indiende, verandert niets aan de bij uw man vastgestelde formele en inhoudelijke bezwaren aangaande deze documenten. Met betrekking tot deze convocaties is het bovendien opmerkelijk dat u slechts weet heeft van één convocatie, terwijl er minstens drie convocaties toekwamen en uw advocaat deze ook indiende. U stelde dat er misschien nog andere convocaties toekwamen waarvan u niks wist. Het is opvallend dat u niks weet over de andere convocaties, temeer daar bleek dat u, nadat u bij uw ouders ging wonen, nog af en toe terugkeerde naar jullie woning en er soms ook sliep (CGVS, p. 3, 8 en 9). In dat geval mag worden verwacht dat u bij uw terugkeer op de hoogte zou worden gesteld van de convocaties die na uw onderduiken voor uw man toekwamen in uw woning.

De drie psychologische attesten van dokter GAFIZOV, d.d. 12/4/2011, 25/4/2011 en 12/5/2011, bevatten vrij algemene vaststellingen en raadgevingen. Het attest d.d. 12/4/2011 vermeldt specifiek dat volgens uw eigen bewoordingen de oorzaak van uw medische toestand de ondervragingen van uw man waren. Uit de drie attesten kan niet worden afgeleid dat de erin beschreven moeilijkheden ook effectief het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de feiten die u aanhaalde in uw asielrelaas.

De beslissing van de medische commissie, d.d. 11/11/2010, stelt enkel vast dat u psoriasis en een zenuwaandoening heeft. Dit document vermeldt niet wanneer en in welke omstandigheden deze ziekten zijn ontstaan. Uit deze beslissing kan dan ook niet worden afgeleid dat de erin beschreven ziekten het gevolg zouden zijn van de feiten die u aanhaalde in uw asielrelaas.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij roept in een eerste middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroept zij zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De Raad oordeelt dat beide middelen ingevolge onderlinge verwevenheid gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoekende partij werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekende partij vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partij staft haar betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissingen van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en opnieuw het beginsel van volle rechtsmacht benadrukt, hierbij verwijzend naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoert en poneert dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip "*full jurisdiction*" zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest). De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: "*Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.*" Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van

artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: *“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”* Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

De Raad herhaalt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (zie punt 1.2.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad als volwaardig administratief rechtscollege voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat zij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen”* wordt derhalve verworpen.

In zoverre verzoekende partij nog stelt dat haar rechten van verdediging geschonden zijn en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat zij niet mag antwoorden op de repliekmemorie van de commissaris-generaal, kan zij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

Waar verzoekende partij vraagt eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”* kan niet worden ingezien hoe deze vraag *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Immers, er liggen geen antwoordbesluiten van de lidstaat voor, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal. Voor zover verzoekende partij duidt op deze nota met opmerkingen, dient te worden opgemerkt dat zij tijdens onderhavige procedure niet heeft verzocht om schriftelijk te repliceren op de nota van de commissaris-generaal. Derhalve is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig. Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan de voorwaarde van *“full jurisdiction”*.

3.2.5. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke

gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.8.1. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van haar asielverzoek vermits zij ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst vanwege de bedreiging door haar eigen autoriteiten. Zij spreekt niet alleen uit haar uitgebreide persoonlijke ervaring, maar het blijkt ook uit de hedendaagse situatie dat in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoekende partij oppert dat Tsjetsjenië in een toestand van terreur verkeert en dat etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling, aangezien er zich nog vele mensenrechtenschendingen voordoen, zoals onder meer foltering, illegale arrestaties en gefabriceerde beschuldigingen. Om deze bewering kracht bij te zetten citeert verzoekende partij een aantal erkenningscijfers voor Russen/Tsjetsjenen vanwege Franse, Poolse en Oostenrijkse asielinstanties en verwijst zij onder meer naar de ontvoering van/de moord op een aantal mensenrechtenactivisten.

Teneinde de slechte toestand in Tsjetsjenië verder toe te lichten, argumenteert verzoekende partij dat het Cedoca-document waarop verwerende partij haar beslissing baseert correct is, de geciteerde bronnen relevant zijn, maar de inhoud alsnog totaal verkeerd geïnterpreteerd werd en de conclusie die eruit werd opgemaakt onjuist is. Ten slotte maakt verzoekende partij nog melding van enkele "*passages, het zijn wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005*".

3.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Het louter verwijzen naar algemene landeninformatie, risicoprofielen en naar de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asioldossiers in Frankrijk, Oostenrijk en Polen, is niet voldoende om aan te tonen dat verzoekende partij in Dagestan werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, nu zulke vrees *in concreto* dient te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Tevens merkt de Raad op dat de verschillende verwijzingen van verzoekende partij naar de algemene/veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, niet dienstig zijn, nu verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit Dagestan en dergelijke informatie bijgevolg *in casu* niet relevant is.

3.2.9. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, E. U., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 73 762. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 67 724 van 30 september 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan E. U.

waardoor het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het door de echtgenoot van verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag door verwerende partij bij beslissing van 16 mei 2011 werd bevestigd. Verzoekende partij spreekt niet tegen dat zij haar asielaanvraag volledig steunt op het door haar echtgenoot voorgehouden asielaanvraag en dat haar persoonlijke problemen het gevolg waren van de zoektocht van de autoriteiten naar haar echtgenoot.

3.2.10. Waar verzoekende partij opwerpt dat zij originele oproepingen kon voorleggen daar waar haar echtgenoot enkel faxen bijbracht, stelt de Raad vast dat verzoekende partij louter herhaalt wat ook door verwerende partij in de bestreden beslissing werd gesteld, doch de desbetreffende motivering ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

3.2.11. Betreffende het verkrijgen van een internationaal paspoort betoogt verzoekende partij dat het niet is omdat men problemen heeft met de OMON dat er geen paspoort kan bekomen worden van de FSB. Zij voegt eraan toe dat Rusland een corrupt land is.

De Raad wijst er evenwel op dat voormeld betoog een blote bewering betreft die verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwt. Verzoekende partij brengt evenmin andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correcte zou zijn. Verder kan door de Raad niet worden ingezien hoe de vermelding van de corruptie in haar land van herkomst enig verband heeft met het door haar opgeworpen argument dat er blijkbaar geen informatiedoorstroming zou zijn of interactie tussen de OMON en de FSB.

3.2.12. Waar verzoekende partij als bijlage bij het verzoekschrift vliegtuigtickets van Aeroflot van Moskou naar Parijs bijbrengt, stelt de Raad vast dat deze vlucht door verwerende partij op zich geen punt van discussie uitmaakt in de bestreden beslissing.

3.2.13. De Raad komt, het voorgaande in acht genomen, tot de conclusie dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Om die reden kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijfformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag, waarop verzoekende partij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene mensenrechtensituatie in de Noord-Kaukasus, maar brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een

algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in de Noord-Kaukasus – wat betreft de situatie in Dagestan door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er in Dagestan een situatie heerste van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “*Subject Related Briefing*” betreffende de “*Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” van 31 januari 2011 (stuk 16, deel 1) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art.48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands gewapend conflict wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar, niet weerlegd. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.15. Waar verzoekende partij ten slotte aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van dit dossier, waaronder de neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, beide stukken 16) en dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op 17 oktober 2011 (administratief dossier, stuk 5) de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.16. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT